

MILOVANÍ BRATŘI A SESTRY V KRISTU,

ADVENT, DOBA OČEKÁVÁNÍ, NÁM PŘIPOMÍNÁ, ŽE KAŽDÝ Z NÁS SE MÁ STÁLE NA CO TĚŠIT. I VE VYSOKÉM VĚKU, I V NEMOCI A VE ZDÁNLIVÉ BEZNADĚJI.

BOŽSKÉ DÍTĚ, KTERÉ PŘICHÁZÍ O VÁNOCÍCH, NÁM TOTIŽ JEDNOU PROVŽDY OTEVÍRÁ BRÁNU ŽIVOTA VĚČNÉHO, V NĚMŽ NENÍ PRO BOLEST, UTRPENÍ ANI SMRT SEBEMENŠÍ MÍSTO. NAOPAK PŘINÁŠÍ LÁSKU BEZ HRANIC A KONCE.

BLÍŽÍCÍ SE VÁNOCE JSOU TEDY SKUTEČNÝM DŮVODEM K RADOSTI Z TOHO, ŽE LÁSKU, KTEROU BŮH ČLOVĚKA ZAHRNUJE, NEDOSTÁVÁME JEN NA ČAS, NA OBDOBÍ, KTERÉ JE VYMĚŘENO DÉLKOU BIOLOGICKÉHO ŽIVOTA. NEMOCI, STÁŘÍ, UTRPENÍ TÍM DOSTÁVAJÍ ÚPLNĚ NOVÝ SMYSL. ZKUSME SE NA NĚ DÍVAT PRÁVĚ TÍMTO „ADVENTNÍM POHLEDEM“ – JAKO NA OBDOBÍ OČEKÁVÁNÍ. OČEKÁVÁNÍ KRISTA, KTERÝ I NAŠI SMRT PŘEKONÁ A ZRUŠÍ JEJÍ MOC.

KAŽDOROČNÍ OPAKOVÁNÍ VÁNOC NÁM UKAZUJE, ŽE KRISTOVA NABÍDKA DAROVAT NÁM VĚČNÝ ŽIVOT NEBYLA UČINĚNA JEN JEDNOU, ALE TRVÁ PO CELÉ NAŠE POZEMSKÉ PUTOVÁNÍ. I KDYŽ JSME JI V MINULOSTI ODMÍTALI ČI ZRAZOVALI HŘÍCHEM, PÁN NÁM NIKDY NEPŘESTÁVÁ ZNOVU NABÍZET SVOU SPÁSU. PŘICHÁZÍ K NÁM S TÍMTO DAREM VELMI PROSTĚ A PŘÍMOČAŘE – NE JAKO VLÁDCE S POZEMSKOU KORUNOU, ALE JAKO DÍTĚ V CHUDOBĚ JESLIČEK. ON SÁM TOUŽÍ PO SPÁSE KAŽDÉHO Z NÁS, KAŽDÉMU Z NÁS TOUŽÍ DAROVAT VĚČNÝ ŽIVOT A NIKDY SE „NEUNAVÍ ODPOUŠTĚT“ NÁM NAŠE HŘÍCHY, JAK ČASTO ZDŮRAŽŇUJE SVATÝ OTEC FRANTIŠEK.

MILOVANÍ BRATŘI A SESTRY, ZE SRDCE VÁM VŠEM PŘEJI POŽEHNANÉ PROŽITÍ VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ A DÍTĚTI V JESLIČKÁCH A JEHO NEPOSKVRNĚNÉ MATCE SVĚŘUJI VŠECHNY VAŠE STAROSTI A TRÁPENÍ. PROSÍM, ABYSTE TYTO TĚŽKOSTI NEMOCÍ A STÁŘÍ V PŘÍŠTÍM ROCE ZVLÁŠTĚ OBĚTOVALI ZA NOVÁ DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ, KTERÝM ROK 2014 ZASVĚCUEME.

V KRISTU VÁŠ BISKUP

Sestry a bratři,

doznívající advent se na každého z nás obrací s naléhavou otázkou, jak jsme se duchovně připravili na oslavy Narození Páně. Udělali jsme si ve své duši pořádek, počínaje světem myšlenek, přijímáním menších či větších obtíží a obětí, životem modlitby a rozjímáním Písma? Je nám Boží slovo nezbytným průvodcem našich dnů? Jsme Bohu vnitřně blízko, nebo se od něho v nestřežených chvílích spíše vzdalujeme? Následujeme našeho Pána ve všem, co přináší při své pestrosti život s okamžiky radosti i bolesti? Uvažujme, že i nám patří výzva Jana Křtitele: *Obrat'te se, neboť se přiblížilo Boží království!* Mějme na paměti slova papeže Františka v encyklice *Světlo víry*, že starověcí křesťané nazývali *Krista pravým sluncem, jež svými paprsky dává život, a chce ho v plnosti dát i nám.* Papež pokračuje: *Martě, oplakávající smrt svého bratra Lazara, Ježíš praví: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš Boží slávu. (Jan 11,40)* Tím každému z nás chce říci, že kdo věří, ten i vidí díky světlu, které stále září i v nejtemnějších chvílích našich dnů, pokud se mu ovšem zcela otevřeme. Vždyť i svíce – adventní i na vánočním stromku – jsou symbolem připomínajícím nadzemské světlo Ducha sv. přicházející do duše hluboce věřícího člověka. Nenechme se znechutit při pohledu na většinu těch,

kdo se pohybuje v bludném kruhu přizemních zájmů, sobectví a jen hmotných požitků. Jako křesťané dostáváme přece dar vnitřní svobody, síly a naděje. Světlo z Betléma nám září na cestu, umožňuje plné prožití Boží laskavé přítomnosti a je stálou připomínkou Tvůrce, který se v daný čas vtělil do podoby Dítěte, aby spočinul v našich srdcích a vnesl pokoj, radost a naději. Proto přeji vám všem, aby světla letošních Vánoc byla pravdivým obrazem vaší vnitřní radosti, a abyste – posilováni vírou v neustálou Boží lásku – vykročili silni pevnou důvěrou v dokonalou Lásku do nového roku naší spásy.

Bratrsky vás všechny zdraví P. Miloslav Fiala OPraem

Drazí nemocní,

zdravím vás s blížícím se příchodem Vánoc. Ale zatím tu ještě pořád máme advent a advent je hlavně doba očekávání. Děti čekají na dárky pod stromečkem, mládež čeká na něco dobrého na stole, unavení lidé čekají na pár dní volna, kdy si budou moci odpočinout. A na co čekáme my ostatní?

Jak jsem kdesi četla: Vánoce, Vánoce, Vánoce... Všude. V televizi, ve výkladních skříních, v ulicích, na náměstích, na limonádách, na ponožkách. Člověk, aby se bál otevřít sardinky.

Ale Vánoce jsou přes to všechno, co jsme z nich udělali, dobrou zprávou. Zprávou o tom, že sám Bůh přišel za lidmi, aby jim dal nabídku nového života. První vánoční vůně nebyla ze speciální svíčky, ale byl to uleželý hnůj. A pastýři nedonesli Ježíškovi neparáděné cukroví, ale možná hrnek čerstvě nadojeného mléka. Bůh přišel mezi lidi jako chudé bezmocné dítě, aby už nikdo nebyl sám. A tak tu náhle je někdo, kdo chce být naším opravdovým přítelem. Chce být s námi, když se cítíme opuštěni. Chce nás těšit, když jsme smutní. Chce nám odpustit, když máme výčitky svědomí. Zastane se nás, když se nám lidé posmívají. Zvedne nás, když jsme na dně. Kristus se narodil a pak i zemřel pro nás a za nás. Jen si to musíme neustále opakovat. Svět nás nutí ptát se: Stojí to za to? Ale Ježíš nás učí: Stojím já za to? A jeho odpověď vždycky je a vždycky byla: ANO!

A teď se konečně dostávám k tomu, co jsem chtěla napsat od začátku. Mnozí z vás jsou nemocní, slabí, staří, opuštěni, nebo jsou prostě jen smutní. Někteří třeba máte rodinu, která vás vzala do svého středu, aby s vámi sdílela svůj život. Jiní jste v nemocnicích a ústavech, kde se o vás sice bez lásky, ale přesto postarají. Ale pak tu jste i další – bojíte se dát najevo svou slabost, stydíte se přijmout pomoc, odmítáte opustit zajeté koleje, paličatě trváte na rituálech, které jste prožívali se svou manželkou nebo manželem. A pro vás Bůh nepřišel jako bezmocné miminko, ale třeba v podobě sousedky, která vám i přes náledí nabídne donést nákup z obchodu, kam jste sedmdesát let chodili sami. Prosím vás, neodmítejte nabídnutou pomocnou ruku, i když nebude zrovna profesionální. Možná i ta paní, která říká: „Stavte se u mě na kafe, já vám pak do té lékárny doběhnu,“ se cítí opuštěná a ráda by si s někým popovídala. Možná zjistíte, že neudělala radost ona vám, ale vy jí. Možná zjistíte, že jste jí nepřidělali starost a práci, ale že se díky vám cítí užitečná a potřebná. Živá.

Křesťanství je o sdílení. Nikdo nemusí být sám. Stačí otevřít dveře Ježíši a dostat se tak ven ze začarovaného kruhu sobectví, sebelítosti a tím někdy i sebezničení.

Naše životy, celý svět, je někdy jen jedna velká poušť. Ne, tuhle větu musím opravit: Naše životy, celý svět, je bez Ježíše jen jedna velká poušť. A proto tu teď máme advent, dobu očekávání příchodu pokoje, víry, lásky a naděje. Možná právě teď před vámi na stole leží adventní věnec a na něm čtyři svíce. A i ty mají svůj příběh, který vám tu na závěr převyprávím. První svíčka je POKOJ. Ráda by

přebývala mezi lidmi, ale jim na pokoji nezáleží, lidé mír nedodrží. Druhá svíčka znamená VÍRU. Víra touží svítit lidem na cestu životem, ale mnozí jí pohrdají, že je nemoderní a zbytečná. Třetí svíčka se jmenuje LÁSKA. Touží být v lidském srdci, ale ani jí si mnozí lidé nevšímají, vidí jenom sami sebe. Čtvrtá svíčka je NADĚJE. Dokud existuje naděje, není nic ztraceno.

Drazí, odložme v této adventní, přípravné době, všechno zbytečné a zlé, protože jen tak se pro nás stanou Vánoce zrozením Božího Dítěte v našem srdci a pak budeme moci nést Jeho lásku všem.

Marie

Na sklonku letošního adventu jsem požádal o pár slov pro Vás pana profesora Petra Piňhu, probošta Kolegiátní kapituly Všech svatých na Hradě pražském, polistopadového ministra školství, kněze, pedagoga a spisovatele.

JS

Pane profesore, Vánoce máme všichni rádi. Těšíme se na ně. Co pro Vás tyto svátky znamenají a proč se na ně těšíte i Vy?

Je zvláštní, jak se v člověku vánoční radost vrství a jak mnoho se do toho velkého symbolu slévá. Bylo by to předlouhé vyprávění, ale ukážu to na jedné věci. Jako zvolna, ale neodvratně stárnoucí kněz se těším, protože mě Vánoce ujišťují o spáse. Dřív jsem si se vším možným poradil sám. Teď každou chvíli potřebuji pomoc druhých a jsou chvíle, kdy na to čekám jako na spásu. Vánoce tedy jsou stále skutečnější. Na druhé straně se na ně těším proto, že v očích docela malých dětí poznávám své dětství, okouzlení a dychtivé očekávání. V tom se Vánoce stále více podobají živému snu. Patří to k sobě, děti, sen, skutečnost a záchrana. O Vánocích člověk prožívá spasení.

I když je poselství těchto svátků známé, oslovuje nás vždy nově. Čím mohou Vánoce nově oslovit naše seniory, nemocné a trpící? Mohou být tyto svátky i pro ně poselstvím radosti?

Vánoce jsou vždycky nové, protože vždycky přijdou do naší konkrétní současné situace. Důležité je, abychom to, co právě prožíváme, ať je to cokoli, vzali a šli k Betlému, nabídli to Jezulátku. To radostné, aby se potěšil, to bolestné, aby to hojil. Vánoce jsou vždy nové tím, že v Betlémě jsou velké postavy, které nás chápou a dobře nám odpoví. My přitom na nich poznáme vždycky něco nového. Ono to totiž nebyla jen taková sladká nezkalená radost, jak ji známe z koled. Maria se také o Ježíška bála, Josef měl velké starosti, vůl a osel byli laskavější, než mnozí lidé. Netrvalo dlouho a celá rodina prchala do exilu. A přeci došlo k zásadnímu zvratu lidských dějin k lepšímu.

Jaké jsou Vaše vzpomínky na Vánoce tenkrát, v blízkosti svých rodičů a v úplně jiné atmosféře, než jakou si lidé ve své bláhovosti vytvořili dnes?

S vděčností, jež stále narůstá, se dívám na moudrou a statečnou lásku svých rodičů. Dětské Vánoce patří jako drahocenný kámen do mého zlatého pokladu dětství. Přitom byla válka a rodiče žili ve strašných obavách. Jak dokázali, že jsme měli pocit bezpečí, nedovedu pochopit. Asi jim pomáhala naše důvěra a nezraněnost duše.

Co se týká druhé části otázky, je mi líto dnešních dětí. Dospělí se v dlouhodobém nadbytku stali nevděčnými, chtivými a povrchními. Hluboký duchovní základ Vánoc se jim ztratil a s ním i právě

kouzlo Vánoc. Doslova tím okradli děti o to nejkrásnější a tak důležité pro jejich osobnostní růst a pevný postoj v celém životě. Mám na mysli onen očarovaný svět, v němž se neprovádějí žádné kejkle a podvůdky, ale kde se uplatňují velká pravidla pohádek, mýtů a prvních kroků náboženského života. Dětem byl ukraden svět správnosti a zázraků. Je to, jako bychom je oslepili tím, že jim na dychtivé a hluboko vidoucí oči nasadíme silné brýle vědy a hlavně pragmatického požitkářství. Těmi je vidět jen a jen povrch. Má to mnoho zlých důsledků, a proto my, starší lidé, se musíme dětí ujímat, a jak jen můžeme, je uvádět do toho tajemného světa, kde láska překonává všechny překážky.

Vánoce slavíme téměř na přelomu starého a nového roku. Co byste popřál našim nemocným nejen k těmto svátkům, ale i do roku spásy 2014?

Vánoce dokonce byly slaveny i jako počátek nového roku. Už jsem řekl, že Vánoce jsou zásadním zlomem lidských dějin k lepšímu. Co více mohu lidem přát pro přelom roku, než aby to byl zlom k lepšímu. Pro mnoho z nás se mnohé nezmění, klouby budou bolet dál, ale něco ať je lepší, radostnější, abychom mohli být trochu víc spokojeni.

Rok 2014 – jubilejní rok královéhradecké diecéze

Vánoční svátky nám zpřítomňují svá tajemství a uvádějí do nového roku. Ten se slaví v jejich blízkosti. Není to jen symbolické. Znamená to, že tajemství Božího příchodu na svět je událost, která posvěcuje čas, v němž se odvíjí dějiny lidstva. Ježíšovo narození osvětluje minulost, přítomnost a vzbuzuje v člověku důvěru, odvalu i radost přijmout začínající rok jako dar a projev Boží lásky.

Rok 2014 bude pro naši královéhradeckou diecézi jubilejním rokem. Oslavíme 350. výročí jejího trvání. Stojí za to věnovat této oslavě víc pozornosti a zvědavě a s vděčností se do ní podívat i pohledem víry. Proč se papež Alexandr VII. rozhodl založit biskupství v Hradci Králové? Co ho vedlo k tomu, že jmenoval benediktinského opata Sobka prvním královéhradeckým biskupem? Co dalo podnět k tomuto rozhodnutí?

Čechy byly po třicetileté válce po všech stránkách zdecimované. Před ní bylo v naší zemi 3 mil. obyvatel. Po jejím skončení pouze 800 tisíc. Navíc katolicitu si zachovala pouze města Ústí nad Labem, České Budějovice a Plzeň. Hradec Králové s okolím byl nábožensky zesláblý a převažoval v něm duch protestantismu. K oživení náboženského života bylo třeba přistoupit odpovědně, rychle a s pastorační moudrostí. Nově zřízené biskupství v Hradci Králové mělo být začátkem duchovního oživení východních Čech. Zřízením nové diecéze se tak podařilo vytvořit společenství místní církve se sítí farností, které byly příslibem do budoucna. 25 biskupů, každý svým charismatem zanechal – někdo víc, jiný méně – stopu své pastýřské služby. Někteří byli uznávanými osobnostmi světa kultury, hospodářského rozvoje i politického dění. Církev ve východních Čechách přispěla k chápání důstojnosti člověka ve světle Boží pravdy. Přestála nemalé zkoušky a osvědčila v nich svou věrnost, apoštolskou horlivost a statečnost.

Za všechno, co se podařilo, chceme v roce 2014 poděkovat a přijmout úkol nové evangelizace pro 21. století. Přáli bychom si, aby se tato oslava 350 letého jubilea dotkla všech farností v naší diecézi. Připravujeme poutní nověnu na 9 vybraných místech (v lednu v katedrále v Hradci Králové, v dubnu v Libici, v květnu v Litomyšli, v červnu v Broumově, v červenci v Chlumku u Luže,

v srpnu v Neratově, v září v Želivi, v říjnu Koclířově a v listopadu v katedrále v Hradci Králové). Tímto putováním diecézí se chceme víc dotknout těch míst, která pro historii našeho biskupství znamenají velmi mnoho.

Vás, milí přátelé, prosíme o modlitbu pro požehnání všemu, co budeme v tomto roce konat. Budeme Vás i o jednotlivostech našeho jubilea pravidelně informovat, abyste své modlitby a oběti mohli zaměřit na zcela konkrétní aktivity, kterými chceme oživit víru Božího lidu v našich farnostech. Pan biskup Mons. Jan Vokál prvního ledna zasvětil celou diecézi Panně Marii, tak jako nedávno zasvětil celý svět Matce Boží Svatý otec František. Toto zasvěcení má být předznamenáním celého jubilea, v němž chceme oslavit Trojjediného Boha za dar 350 let existence biskupství a připravit se na další cestu dějinami v duchu Ježíšova příkazu „jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření“.

Mons. Josef Socha

Trochu jiné Vánoce

To jsem tomu zase dala! Je to všechno čím dál těžší. Ustát všechny nápory a invektivy, splnit požadavky, zachovat tvář a správný směr a... uchovat si všech pět pohromadě... to se mi zdá teď nejtěžší. Už chápu, proč P. Pavel Dokládál tak rád připojuje k litaniím to přátelské „aby nás při zdravém rozumu zachovati ráčil!“ Ono to zní legračně, ale do podstaty se pronikne až ve chvíli, kdy není kolem člověka, kterému by se dalo otevřít srdce. No a ještě k tomu si náležitě všímat svého okolí, a zareagovat s tím správným úsměvem číslo pět či sedm, protože křesťan přeci musí být vždy radostný... Jenže, víš, já se teď stále víc ztotožňuji s obrazem, který mi utkvěl jako dítěti při školní exkurzi v slepičárně. Vytřeštěné oči chovného kuru, marně se snažící zaostřit na zrní, které, jakoby naschvál, je tak daleko, že se do krve vydřený krk bez peří natahuje, jak může, aby se zobák zmocnil své úlohy udržet tělo při životě. Pařáty zběsile poskakují z jedné železné tyče na druhou, aby si odpočinuly, protože v zájmu udržení čistoty klece nemají dno, takže chovanky ve spodních patrech musejí tím rychleji uhýbat, čím jsou níž. Těm vespod je už prakticky všechno jedno, nemají kam uhnout a jsou zvyklé. Čím dál tím víc se vžívám do obrazu, který se mi navždy vryl do paměti coby zosobnění tak krutého otroctví, z něhož se dá uniknout jen za pomoci šílenství či apatie. Už dlouho pociťuji, jak se kolem mne staví podobný chovný kotec, který má šprytle z nesnází. Kolik práce si kdosi dává s tím, aby utěsnil všechny škvíry, kterými se dere světlo, aby zaplašilo mátohy apatie a zavanul ke mně vzduch volnosti. Necítíš to někdy také? Je stále těžší s tím bojovat!

A opět ten temný okamžik... vždyť říkám... to jsem tomu dala! Pracovní problémy dosáhly bodu varu a můj kolega, který ve snaze mi pomoci, spadl se mnou do stejné bryndy, se potřeboval odreagovat.

„*Tak co Lucko? Jak se chystáš na Vánoce?*“ Oči se mu přitom zableskly tajemným očekáváním. Věděla jsem, že on bude trávit svátky s dětmi a vnoučaty, že nemá nouzi o finanční prostředky, žena napeče a tak u něj bude všechno, jak má být ... prostě se trefil na tu nejcitlivější strunu a vyloudil v mé duši tesknou melodii bolesti.

„*Víš, Honzo ... já péct nemám pro koho ... když člověk nemá rodinu, tak ...*“ hlavou mi proběhlo, že letos to bude poprvé, co nemám komu ani za co pořídit vánoční překvapení, že to všechno bude tak divné a všechn smutek se vydral ven větou hlubokého zklamání, „...*příbuzní mě sice zvou, ale já*

už se jim letos nemohu ani revanžovat. A přijít s prázdnou se nehodí. Asi si jen tak udělám výzdobu, jak jsem zvyklá, zavřu se doma a budu čekat, co mě potká hezkého.“ Na ta poslední slova se usmál a trochu ožil, ale jeho oči posmutněly. Pauza utekla a my se vrátili do víru pracovních povinností.

Ty jeho smutné oči mi nedaly celý den pokoj. Proč jen o tom začínal. Vždyť ví, že jsem zůstala na světě sama a jak je to pro mě těžké. Proč se ptal? To jsem se zase předvedla. Nic pozitivního ze mne poslední dobou nevyjde. Samá negace. Nemám, nechci, nemohu. Co to se mnou je? Už mi je ze mne samotné mdlo. Teď vím, že jsem měla říci něco jako... pro mě jsou Vánoce už jen duchovní a zařadit za to trochu povzbuzení a chovat se misionářsky. Jenže když na mne někdo uhodí, hned vypustím jak kulomet všechny rány ven... asi je stresu už moc. Ale ten jeho smutný pohled! Proč? Co ode mne čekal? On chtěl slyšet něco jiného. Tak to jsem to dopracovala. Pro mne tedy Vánoce budou už jen duchovní... vygruntuji duši, opráším a vysmejčím všechny kouty, vyzdobím srdce a budu čekat, až přijde oslavenec a oslavím to přímo s ním... nepřizpůsobujte se už tomuto světu, jak píše sv. Pavel...

A v ten okamžik mi to došlo! Ty oči! Honza potřeboval slyšet právě to! A kdyby jen Honza. To jsem tomu dala! Co je krásnějšího, než slavit s Oslavencem, jaká pocta?! A já mu do očí vmetu své zklamání. Co práce mu to dalo, musel mi odebrat všechny starosti, shánění, uklízení a obdarovávání, abych konečně byla volná pro jeho náruč, pro jeho přítomnost. Kolik se načekal, než vše připravil. Teď bude v centru mé pozornosti. Budu se k němu chovat jako k oslavenci. Přišel se mě zeptat, jak se chystám a v očích mu jiskřilo sladké tajemství. Dychtil mi splnit všechna přání a z očí mi vyčetl jen smutek a beznaděj. Má ty prostoto! Nechat se natolik spoutat bolestí, že nepoznám, kdo se ke mně sklání. Ta setkání jsou tak prostinká a všední. Nečekaná. Já to své propásla... i když... snad poslední větou jsem to zachránila. Jemu stačí maličko, aby se zachytil, pousmál... a ... snad se vrátí... a v jeho náručí bude celá má rodina... celý můj důvěrně známý svět... vše, co si vzal k sobě, mně krásnější dá zpět.

*Ať v náručí Božího Dítěte tvé srdce láskou rozkvetne
... a kdyby snad slzy kanuly s tváří, ať do dále nadějí září ...*

Požehnané Vánoce a nekončící radost z toho, že MU smíme být tak blízko.

ze srdce přeje Lucie

Milí přátelé, děkujeme Vám za Vaši přízeň, kterou jste nám po celý další rok věnovali.

Přejeme Vám, aby láska Božího syna byla stále přítomná ve Vašem srdci a provázela Váš život v roce spásy 2014.

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Lucie Moravcová a Anna Hřčková

Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové, Pšč: 500 01 (telefon 495 063 611, e-mail: socha@bihk.cz).

Případné příspěvky můžete zasílat na účet číslo: 1006010044/5500, VS 21003. Pán Bůh odplat!